LIBRIS | We know books

Stefan Zweig (1881–1942), scriitor și publicist austriac, s-a bucurat de o mare faimă internațională în anii 1920–1930, perioada sa de creație cea mai fertilă. S-a născut în familia unui înstărit industriaș evreu. Religia nu a jucat un rol important în viața lui și, deși avea să publice în *Neue Freie Presse*, al cărui prestigios „foileton" era editat de Theodor Herzl, nu va fi atras nici de sionism. A urmat filozofia la Universitatea din Viena și la cea din Berlin. A debutat ca poet sub influența lui Hofmannsthal și a lui Rilke, primind o importantă distincție literară austriacă. Student fiind, pleacă în Belgia, la Emile Verhaeren, căruia îi va deveni bun prieten, traducător și biograf (printre marii săi prieteni se vor număra de asemenea Sigmund Freud și Arthur Schnitzler). În 1904 pleacă în Franța, unde își face mulți prieteni în lumea literară pariziană, de exemplu pe Jules Romains, și îl cunoaște pe Romain Rolland, pe care îl va admira o viață întreagă; apoi vizitează Anglia, Statele Unite, India și alte țări, continuându-și în tot acest timp preocupările literare. În 1915 se căsătorește cu Friederike von Winternitz. În timpul Primului Război Mondial, declarându-se pacifist, la fel ca Romain Rolland, nu luptă pe front, slujindu-și patria ca funcționar la Arhivele Ministerului de Război. În 1919 părăsește Viena pentru a se stabili la Salzburg; aici, în cursul unui deceniu, scrie cele mai celebre dintre povestirile, eseurile și biografiile sale. În 1934, când Hitler vine la putere în Germania, părăsește Austria și trăiește o vreme în Anglia. Cărțile lui sunt interzise de național-socialiști, ceea ce, pe lângă traiul în exil, îi provoacă o mare suferință. În 1939 divorțează și se recăsătorește cu o tânără englezoaică, Charlotte Elisabeth Altmann, care la scurtă vreme se îmbolnăvește grav. În 1940 pleacă în Statele Unite, iar în 1941 în Brazilia, unde, peste un an, se sinucide împreună cu soția sa.

Titluri importante (multe traduse în românește la puțin timp după apariția ediției germane, autorul bucurându-se și la noi de celebritate în epocă): *Secret arzător*, *Scrisoarea unei necunoscute*, *Amoc*, *Spaima: romanul unui adulter*, *Simțuri rătăcite*, *Suflete zbuciumate*, *24 de ore din viața unei femei*, *Schachnovelle* (ficțiune); *Emil Verhaeren*; *Drei Meister. Balzac – Dickens – Dostojewski*; *Romain Rolland. Der Mann und das Werk*; *Orele astrale ale omenirii*; *Drei Dichter ihres Lebens. Casanova – Stendhal – Tolstoi*; *Maria Antoaneta*; *Maria Stuart*; *Erasmus de Rotterdam*; *Magellan* (biografii și eseuri pe teme istorice); *Jeremias* (dramaturgie); *Lumea de ieri* (memorialistică).

STEFAN ZWEIG

LUMEA DE IERI

AMINTIRILE UNUI EUROPEAN

Traducere din germană
de Ion Nastasia

HUMANITAS
BUCUREȘTI

LIBRIS | We know books

Cuprins

Cuvânt înainte 7
Lumea statorniciei 15
Şcoala în secolul trecut 41
Eros matutinus 80
Universitas vitae 105
Paris, oraşul eternei tinereţi 140
Căi ocolite în căutarea drumului spre mine însumi 176
Dincolo de Europa 195
Lumini şi umbre deasupra Europei 210
Primele ore ale războiului din 1914 232
Lupta pentru fraternitate spirituală 257
În inima Europei 274
Reîntoarcerea în Austria 302
Din nou în lume 327
Apus de soare 350
Incipit Hitler 384
Agonia păcii 418

LIBRIS | We know books

Lumea statorniciei

Crescuți de mici în tihnă și-n caldă ocrotire,
Suntem deodat' cu toții în lume aruncați,
Ne scaldă-n ea stihia cu valuri în neștire,
Suntem de-atâtea-n viață robiți și fermecați,
Dar altele ni-s contra și-ntr-un cuprins de-o clipă
Ființa ne-o încearcă un șovăit ușor
Și toate câte-n suflet și-n cuget se-nfiripă
Pe loc le-nghite-al lumii tumult multicolor.
GOETHE[1]

Când încerc să găsesc o caracterizare succintă pentru anii dinaintea Primului Război Mondial, ani în care am devenit matur, mi se pare că formula cea mai pregnantă ce li se poate aplica este aceea de vârstă de aur a statorniciei. În aproape milenara noastră monarhie austriacă, totul părea să se sprijine pe temelii de granit, statul însuși fiind chezășia supremă a acestei trăinicii. Drepturile pe care acesta le acorda cetățenilor săi fuseseră aprobate de parlament, reprezentanța liber aleasă a poporului, iar obligațiile, precis delimitate. Valuta noastră, coroana austriacă, circula sub formă de monezi de aur curat, ceea ce îi garanta credibilitatea. Fiecare știa ce are și ce i se cuvine, ce este permis și ce nu. Toate își aveau o normă, o măsură și o pondere precisă. Cine poseda o avere putea să calculeze cu exactitate câtă dobândă îi va aduce aceasta la sfârșitul fiecărui an, funcționarul, ofițerul, fiecare la rândul lui era sigur că în anul cutare va fi avansat și că în anul cutare va ieși la pensie. Fiecare familie își avea bugetul ei, fiecare știa cât are de cheltuit pentru locuință și hrană, pentru voiajurile din timpul verii și pentru reuniunile de societate. Afară de aceasta, se îngrijeau să pună cu precauție deoparte o mică sumă

1. Din *An Lottchen* [*Către Lottchen*].

LIBRIS We know books

pentru cazuri neprevăzute, pentru boală și pentru medic. Pentru cine o avea, o casă reprezenta un adăpost sigur pentru copii și nepoți, gospodăria și firma se moșteneau din tată în fiu. Încă în leagăn, sugarului i se punea în pușculiță sau la casa de economii un prim obol pentru când va fi mare, o mică „rezervă" pentru viitor. În acest vast imperiu, toate își aveau locul lor bine stabilit, nimic nu se clintea, iar sus de tot se afla, încărcat de ani, împăratul. Și de i se întâmpla ca într-o bună zi să închidă ochii, atunci – era știut (sau cel puțin așa se spunea) – venea altul și nimic nu se schimba în bine-cumpănita rânduială a lucrurilor. Nimeni nu mai credea în posibilitatea războaielor, revoluțiilor și răsturnărilor. Orice radicalism, orice fel de violență păreau ca și excluse într-o epocă a rațiunii.

Această siguranță a zilei de mâine era ținta spre care se-ndrepta râvna cea mai fierbinte a milioane de oameni, idealul de viață al tuturor. Numai cu condiția acestei siguranțe merita viața să fie trăită, și cercuri tot mai largi își reclamau partea lor din acest bun de preț. Inițial numai cei avuți beneficiau de acest avantaj, treptat însă au început să preseze masele largi; secolul siguranței zilei de mâine a fost epoca de aur a serviciilor de asigurări. Îți asigurai casa contra incendiilor și spargerilor, recolta contra grindinei și intemperiilor, viața contra accidentelor și bolilor, îți făceai rost de o rentă viageră s-o ai la bătrânețe, iar fetelor li se punea în leagăn o poliță de asigurare în contul zestrei de mai târziu. În cele din urmă s-au organizat până și muncitorii, au obținut salarii mai bune și dreptul la ajutor de boală. Servitorimea căuta să-și asigure cheltuielile de înmormântare prin economii și depuneri anticipate la casa specială pentru cazuri de deces. Numai cei care se simțeau la adăpost de surprizele viitorului puteau să se bucure, cu sufletul senin, de prezent.

În această înduioșătoare convingere că-ți poți împrejmui viața cu un zid care să nu prezinte nici o fisură în fața

atentatelor destinului, se ascundea, în ciuda unei concepții despre viață întemeiate pe soliditate și modestie, un mare și periculos orgoliu. Secolul al nouăsprezecelea fusese, în idealismul său liberalist, sincer convins că se află pe drumul drept și infailibil spre „cea mai bună dintre lumi". Se vorbea cu dispreț despre epocile anterioare bântuite de războaie, foamete și răscoale ca despre un timp când omenirea încă nu se emancipase și nu beneficiase suficient de luminile culturii. Acum însă, era o chestiune de numai câteva zeci de ani până să fie eliminate definitiv ultimele urme ale răului și violenței, iar această credință în „progresul" irezistibil, neîntrerupt, avea într-adevăr pentru acea epocă forța unei religii; lumea credea în acest „progres" mai mult decât în Biblie, și evanghelia lui părea a se adeveri, fără putință de tăgadă, prin aceea că fiecare zi dădea la iveală noi minuni ale științei și tehnicii. În fapt, la acest pașnic sfârșit de veac, o mișcare ascendentă generală devenea tot mai vizibilă, tot mai rapidă, tot mai multiformă. Noaptea, pe străzi, în locul mohorâtelor felinare, luminau becurile electrice, datorită activității comerciale reclamele luminoase ademenitoare se extindeau de la centru până la periferia orașelor, cu ajutorul telefonului oamenii începeau să-și vorbească unii altora de la distanță, zburau de-acuma în trăsuri fără cai cu viteze nemaiîntâlnite, se avântau în văzduh ca într-un vis al lui Icar devenit realitate. Confortul pătrundea din casele aristocrației în cele ale burgheziei, nu mai erai nevoit să aduci apă de la fântână sau de la cișmea, sau să te mai chinui să aprinzi focul la plită, igiena câștiga teren, murdăria se restrângea. Oamenii deveneau mai frumoși, mai viguroși, mai sănătoși de când începuseră să-și călească trupurile prin sport, tot mai rar vedeai infirmi, schilozi, gușați pe străzi, și toate aceste minuni le săvârșise știința, acest zeu al progresului. Și pe plan social se făceau pași înainte; de la an la an individul dobândea noi drepturi, justiția se administra cu mai multă

LIBRIS We know books

blândețe și omenie, și chiar problema problemelor, sărăcia marilor mase, nu mai părea de nerezolvat. Unor categorii tot mai largi li se acorda dreptul de vot și, odată cu acesta, posibilitatea de a-și apăra legal interesele; sociologi și profesori se întreceau care mai de care să propună proletariatului un model de viață mai sănătos și chiar mai fericit – și-atunci ce este de mirare că scolul acesta se delecta cu performanțele sale și că fiecare deceniu încheiat era considerat ca o etapă pregătitoare a unuia mai bun? În asemenea întoarceri la barbarie, cum ar fi războaiele între popoarele Europei, lumea credea tot atât de puțin ca și în vrăjitoare și stafii; tare mai erau părinții noștri pătrunși de încrederea în puterea infailibil unificatoare a toleranței și bunei înțelegeri. Ei credeau cu toată ființa lor că frontierele și divergențele dintre națiuni se vor dizolva treptat în comunitatea umană și că atunci întreaga omenire va avea parte de pace și securitate, bunurile cele mai de preț.

Nouă, celor de azi, care am alungat de mult ca pe o fantomă din vocabularul nostru cuvântul „securitate", ne vine să zâmbim la iluzia optimistă pe care și-o făcea acea generație oarbă de idealism cum că progresul tehnic al omenirii va aduce cu sine, necondiționat, un progres la fel de rapid în ordinea morală. Noi, cei care în noul secol am învățat să nu ne mai mirăm de nici o răbufnire de bestialitate colectivă, noi, cei care de la fiecare zi ce vine ne așteptăm la ticăloșii și mai mari decât cele pe care ni le-a servit ziua de ieri, am devenit mult mai sceptici cu privire la perfectibilitatea morală a oamenilor. Avea dreptate Freud când spunea că civilizația și cultura noastră reprezintă numai un strat subțire care poate fi perforat în orice clipă de forțele distructive ale subumanului. A trebuit să ne obișnuim încetul cu încetul să trăim fără pământ sub picioare, fără drepturi, fără libertate, fără siguranța zilei de mâine. Ca să putem supraviețui, a trebuit să ne lepădăm de religia părinților noștri, de

credința lor într-o ascensiune rapidă și ireversibilă a umanității; nouă, celor care ne-am instruit la școala teribilă a războiului, ni se pare frivol un anumit optimism față cu o catastrofă care, dintr-o singură lovitură, a anulat ani și ani de străduințe umane. Chiar dacă numai o iluzie, a fost cel puțin o iluzie minunată și nobilă pe care părinții noștri au cultivat-o, mai umană și mai rodnică decât cuvintele de ordine de azi. Și în ciuda tuturor surprizelor și dezamăgirilor, ceva misterios din adâncul ființei mele nu se poate desprinde cu totul de această iluzie. Ceea ce spiritul epocii ți-a insuflat încă din copilărie îți rămâne ca o părticică inseparabilă a propriei ființe. Și în ciuda a tot ceea ce fiecare zi face să-mi explodeze în urechi, în ciuda a tot ceea ce mie și tovarășilor de destin ne-a fost dat să cunoaștem din repertoriul umilințelor și suferințelor, nu pot totuși să mă lepăd cu totul de credința din tinerețe că, în ciuda tuturor opreliștilor, lucrurile se vor îndrepta din nou. Chiar din abisul groazei în care bâjbâim azi ca orbii, cu sufletul pustiit și zdrobit, privesc iarăși și iarăși acolo sus, la acele stele nemuritoare care îmi luminau copilăria și mă mângâi cu credința, primită de la părinți, că această recădere se va dovedi cândva a fi fost numai un interval în ritmul etern al devenirii.

Astăzi, când marea furtună a spulberat-o de mult, știm pentru totdeauna că acea lume a statorniciei a fost un castel făcut din același material ca visurile. Și totuși părinții mei au locuit într-însa ca într-o casă de piatră. Existența lor caldă și tihnită n-a fost niciodată tulburată nici de vreo furtună și nici măcar de vreo undă de aer rece. Ce-i drept, mai aveau ei și alt mijloc de apărare contra intemperiilor: erau oameni cu stare, care treptat au devenit bogați și chiar foarte bogați, și astfel pe vremea aceea îți capitonai strașnic pereții și ferestrele. Modul lor de viață mi se părea tipic pentru așa-zisa „bună burghezie evreiască", încât cu prezentarea

LIBRIS | We know books

existenței ei tihnite și discrete eu relatez, de fapt, ceva ce aparține istoriei: ca și părinții mei, în acel secol al valorilor asigurate au trăit la Viena zece mii sau douăzeci de mii de familii.

Familia tatălui meu era originară din Moravia. Acolo, în mici localități rurale, comunitățile evreiești trăiau în cea mai bună înțelegere cu țărănimea și mica burghezie; așa că nu se simțeau deloc oprimate și, pe de altă parte, nici nu erau cuprinse de nerăbdarea evreilor din Galiția răsăriteană de a se strecura, pe furiș, în rândurile din față. Tari și vânjoși, ca oameni ce trăiseră la țară, ei își arau drumul vieții cu siguranță și stăpânire de sine, așa cum țăranii de pe acele meleaguri își arau ogoarele. Emancipându-se de timpuriu de sub tutela ortodoxiei religioase, deveniseră partizani înfocați ai noii religii a „progresului" și, în era liberalismului politic, ei trimiteau în parlament deputații cei mai respectați. Când s-au mutat din locurile lor natale la Viena, s-au adaptat cu o rapiditate uimitoare la mediul cultural mai înalt, iar ascensiunea lor personală s-a încadrat organic în avântul general al epocii. Și prin această formă de transplantare, familia noastră a fost cum nu se poate mai tipică. Bunicul meu dinspre tată se ocupase cu vânzarea de mărfuri de manufactură. Apoi, în a doua jumătate a secolului, a început dezvoltarea industrială în Austria. Față de vechile procedee ale țesutului manual, războaiele mecanice și mașinile de filatură importate din Anglia, prin efectul lor raționalizator, au dus la o colosală ieftinire a produselor. Cu flerul lor comercial și cu priceperea lor în materie de piață internațională, negustorii evrei au fost primii care au sesizat necesitatea și oportunitatea trecerii la producția industrială. Cu capital foarte redus, au improvizat la repezeală acele fabrici puse în mișcare, la început, de energia apei, care apoi s-au transformat în puternica industrie textilă din Boemia care a pus treptat stăpânire pe întreaga

Austrie și pe Balcani. Așadar, în timp ce bunicul meu, ca reprezentant tipic al perioadei anterioare, slujise numai comerțului cu produse finite, tatăl meu a pășit hotărât în noua epocă întemeind în al treizecilea an al vieții sale, în Boemia de Nord, o mică țesătorie, căreia apoi, în cursul anilor, prudent și fără grabă, i-a dat dimensiunea unei impunătoare întreprinderi.

A urma o cale așa de prudentă în extinderea afacerilor, în ciuda ispitelor unei conjuncturi favorabile, era cu totul în spiritul vremii. În plus, procedeul corespundea și firii discrete și extrem de cumpătate a tatălui meu. El se pătrunsese de acel credo al epocii sale, *Safety first*[1]; pentru el era mai important să fie posesorul unei întreprinderi „solide" (alt cuvânt preferat al acelei vremi), bazată pe capital propriu, decât s-o amplifice prin credite bancare și ipoteci. Că atâta cât a trăit nu i-a văzut nimeni niciodată numele pe vreo obligațiune sau poliță și că a figurat totdeauna numai în calitate de creditor la banca sa – se înțelege, la cea mai solidă, la banca Rothschild, la Institutul de credit – a fost singura mândrie a vieții sale. Îi repugna orice câștig care ar fi comportat fie și cea mai slabă umbră de risc, și niciodată în viața lui nu s-a amestecat în afacerile altora. Dacă totuși încetul cu încetul a devenit bogat, aceasta nu s-a datorat în nici un caz unor speculații îndrăznețe și cu atât mai puțin unor operațiuni cu bătaie lungă, ci adaptării la metoda folosită pe scară largă în acea epocă prudentă, de a consuma întotdeauna numai o parte modestă a venitului și, drept consecință, de-a spori capitalul cu sume de la un an la altul tot mai importante. Ca cei mai mulți din generația sa, tatăl meu ar fi văzut un risipitor înrăit în acela care ar fi tocat fără scrupule jumătate din veniturile sale, fără – și aceasta tot o expresie mereu folosită în acea epocă a

1. Siguranța înainte de toate (engl.).

LIBRIS | We know books

statorniciei – „să se gândească la viitor". Datorită acestei continue tezaurizări a câștigurilor, în acea epocă de prosperitate crescândă, când nici din cele mai serioase venituri statul nu se gândea să rețină mai mult de câteva procente sub formă de impozit, și când, pe de altă parte, acțiunile statului și ale industriei aduceau mari dobânzi, pentru cei avuți a deveni tot mai bogat însemna, de fapt, ceva ce se realiza de la sine. Cel strângător încă nu era jefuit ca în vremea inflației, cine era serios nu era tras pe sfoară și cel mai mare câștig îl aveau numai cei mai perseverenți, cei care nu se ocupau cu specula. Datorită acestei adaptări la condițiile generale ale vremii sale, tatăl meu putea să treacă încă de la vârsta de cincizeci de ani, chiar raportat la standardele internaționale, drept un om foarte înstărit. Dar modul de viață al familiei noastre numai cu mare greutate ținea pasul cu creșterea tot mai rapidă a averii. Ne-am permis treptat mici înlesniri, ne-am mutat dintr-o locuință mică într-una mai mare, ne rețineam primăvara o trăsură închiriată pentru după-amieze, călătoream la casa a doua cu vagon de dormit, dar de-abia în al cincizecilea an al vieții sale și-a îngăduit tatăl meu pentru prima dată luxul să plece cu mama pentru o lună, iarna, la Nisa. În general, atitudinea noastră a rămas aceeași; bogăția o savurai având-o, și nu afișând-o; milionar fiind, tatăl meu n-a fumat niciodată țigări de import, ci, asemenea împăratului Franz Josef, care fuma numai „virginii" ieftine, consuma trabuc simplu, inferior; iar când juca uneori cărți, o făcea de fiecare dată numai cu mize mici. Ținea cu strășnicie la modul lui de viață discret, liniștit, tihnit. Deși era net superior ca prestanță și cultură celor mai mulți dintre colegii lui – cânta excelent la pian, avea un scris clar și caligrafic, vorbea franceza și engleza –, a refuzat cu îndărătnicie onorurile și demnitățile. Cât a trăit nu și-a dorit și n-a acceptat nici un titlu, nici o distincție din câte i s-au oferit, ca mare industriaș.

Dar la faptul de a nu fi cerut niciodată nimic de la nimeni, de a nu fi fost niciodată obligat să spună cuiva „vă rog" sau „vă mulțumesc", la acest amor propriu ascuns în el ținea mai mult ca la orice elogiu exterior.

În viața omului vine însă negreșit vremea când fiecare își reîntâlnește tatăl în imaginea propriului eu. Această înclinare spre o viață retrasă, anonimă începe de-acum să se afirme în mine tot mai răspicat cu fiecare an ce trece, oricât de disonantă ar fi această trăsătură cu profesiunea mea, care impune întru câtva o anumită publicitate în jurul numelui și persoanei. Din același amor propriu am refuzat și eu dintotdeauna orice formă de cinstire exterioară, n-am acceptat nici un ordin, nici un titlu, nici un loc în prezidiul vreunei reuniuni, n-am făcut parte niciodată din vreo academie, din vreun comitet, din vreun juriu; chiar participarea la o masă festivă este pentru mine un chin și numai ideea de a solicita ceva cuiva – chiar dacă intervenția mea e pentru o terță persoană – mă face să nu mai pot scoate nici un cuvânt. Știu cât de nelalocul lor sunt asemenea rețineri într-o lume unde-ți poți păstra libertatea numai prin șiretenie și fugă și unde, cum bine spunea bătrânul Goethe, „ordinele și titlurile te apără de câte un ghiont în mijlocul mulțimii". Firea tatălui meu și amorul lui propriu care sălășluiesc în mine, iată ce mă constrânge să stau în umbră; și n-am voie să mă opun, căci lui îi datorez ceea ce este, poate, unica mea avere sigură: sentimentul libertății interioare.

Mama mea, pe numele ei de fată Brettauer, avea o origine mai cosmopolită. Se născuse la Ancona, în sudul Italiei, și italiana i-a fost, ca și germana, limba copilăriei. Ori de câte ori discuta cu bunica mea sau cu sora ei un lucru despre care nu trebuiau să afle slugile, o dădea pe italienește. Rizotoul și pe atunci încă puțin cunoscutele anghinare, precum și alte specialități ale bucătăriei meridionale mi-erau

LIBRIS We know books

familiare din cea mai fragedă copilărie, și, mai târziu, ori de câte ori veneam în Italia, mă simțeam acasă din primul moment. Dar familia mamei mele nu era italiană, ci premeditat cosmopolită. După exemplul marilor familii evreiești de bancheri, dar firește la scară mult mai redusă, Brettauerii, care inițial avuseseră o bancă, au părăsit mica localitate de la granița elvețiană, Hohenems, și s-au răspândit de timpuriu prin lume. Unii au mers la St. Gallen, alții la Viena și Paris, bunicul în Italia, unchiul la New York, iar această luare de contact cu mediul internațional le-a conferit o mai mare urbanitate, o perspectivă mai largă și în plus un anumit orgoliu de familie. Nu mai existau în această familie mici negustori, samsari, ci numai bancheri, directori, profesori, avocați și medici, fiecare vorbea mai multe limbi, și mi-aduc aminte cu ce ușurință se trecea de la una la alta, la masă la mătușa, la Paris. Era o familie grijulie în „a-și păstra rangul" și, când o fată dintre rudele mai sărace urma să se căsătorească, puneau toți mână de la mână pentru a-i face o dotă substanțială, și aceasta numai pentru ca tânăra să nu ia de bărbat pe cineva „de jos". Tatăl meu, ca mare industriaș, era, ce-i drept, respectat, dar mama, deși făcuse cu el cea mai fericită partidă, n-ar fi acceptat niciodată ca rudele lui să fie puse pe aceeași treaptă cu ale ei. Orgoliul de a se trage dintr-o familie „bună" era irepresibil la toți membrii clanului Brettauer și când, în anii de mai târziu, vreunul dintre ei voia să-mi demonstreze deosebita lui simpatie, îmi spunea pe un ton protector: „Doar și tu ești un adevărat Brettauer", de parcă ar fi vrut să-mi spună: „Vezi doar ce noroc ai avut."

Acest fel de noblețe pe care unele familii și-o atribuiau cu de la sine putere pe mine și pe fratele meu uneori ne amuza, alteori ne irita. Tot timpul ne era dat să auzim că domnul sau doamna cutare sunt oameni „fini" și că domnul sau doamna cutare nu sunt. Despre fiecare prieten se

făceau investigații spre a se ști dacă provine sau nu dintr-o familie „bună" și i se cercetau de-a fir a păr atât rudele, cât și averea. Această permanentă clasificare care constituia, de fapt, obiectul principal al oricărei conversații de familie sau de societate ni se părea atunci de un ridicol și un snobism extrem, pentru că, în definitiv, la mai toate familiile evreiești era vorba de o diferență de numai cincizeci sau o sută de ani de când ieșiseră din același ghetou. Doar mult mai târziu m-am lămurit eu că noțiunea de familie „bună", care nouă, copiilor, ni se părea o farsă parodistică a unei pseudo-aristocrații de imitație, exprimă una dintre cele mai intime și mai tainice tendințe ale caracterului evreiesc. În general, se presupune că îmbogățirea reprezintă țelul suprem tipic al evreului. Nimic mai fals. Îmbogățirea înseamnă pentru el numai o treaptă intermediară, un mijloc spre adevăratul scop. Ceea ce vrea cu adevărat evreul, idealul său imanent, este desăvârșirea intelectuală, promovarea într-o categorie culturală superioară. Chiar la evreimea ortodoxă răsăriteană, la care atât slăbiciunile, cât și calitățile întregii rase se manifestă mai pregnant, își găsește o expresie plastică această supremație a voinței de spiritualitate asupra factorului material nud: cel cucernic, învățatul în ale Bibliei valorează de o mie de ori mai mult în ochii comunității decât bogatul. Chiar și cel mai înstărit își va mărita fiica mai degrabă cu un învățat sărac lipit pământului decât cu un negustor. Această întâietate dată celor spirituale se manifestă la fel de intens în toate straturile; chiar și cel mai sărac neguțător ambulant, care-și târăște marfa prin ploi și zloată, va încerca cu prețul celor mai grele sacrificii să-și dea cel puțin un fecior la învățătură, și pentru întreaga familie este un titlu de onoare să aibă printre membrii ei pe cineva care a devenit un intelectual de vază, un profesor, un savant, un muzician, ca și când acesta ar înnobila-o prin performanța lui. Instinctiv, ceva din firea evreului caută să se debaraseze de ceea ce este

LIBRIS | We know books

moralmente dubios, respingător și meschin, inerent oricărui negoț, oricărei simple afaceri și să se ridice în sfera mai pură, imaterială a valorilor spirituale, ca și când ar vrea – ca să vorbim ca Wagner – să scape, el și tot neamul lui, de blestemul banilor. Așa se face că mai totdeauna la evrei năzuința spre bogăție se stinge pe parcursul a două, cel mult trei generații, și până și cele mai puternice dinastii se trezesc că fiii lor nu mai sunt dispuși să preia băncile, fabricile, afacerile înfloritoare ale părinților lor. Nu e deloc întâmplător că un lord Rothschild a devenit ornitolog, un Warburg, istoric al artei, un Cassirer, filozof, un Sassoon, poet; ei toți au ascultat de același îndemn tainic de a se elibera de tot ce îngustează orizontul neamului, de goana meschină după câștiguri bănești. Și poate că astfel se exprimă dorința lor secretă ca prin evadare în spiritual să se lepede de umila condiție iudaică și să se dizolve în masa umanității. O familie „bună" țintește, așadar, la mai mult decât un simplu loc în societate; ea țintește la o identitate iudaică nouă care, prin deschidere la o altă cultură și, odată cu aceasta, la universalitate, s-a eliberat sau începe să se elibereze de toate neajunsurile și servituțile pe care i le-a impus ghetoul. Că evadarea în spiritual printr-o îmbogățire masivă a profesiunilor intelectuale le-a fost evreilor tot atât de fatală ca și cantonarea de odinioară în domeniul afacerilor, aceasta ține, desigur, de veșnicul paradox al destinului evreiesc.

În nici un alt oraș din Europa n-a fost setea de cultură atât de pătimașă ca la Viena. Tocmai pentru că monarhia, pentru că Austria nu mai avea de secole nici ambiții politice, nici succese deosebit de mari pe plan militar, mândria națională își căuta cu maximă intensitate compensarea într-o supremație artistică. Din vechiul imperiu habsburgic care dominase cândva Europa, se desprinseseră de mult foarte importante și prețioase provincii germane și italiene, flamande

și valone; capitala însă, vatră a curții imperiale, păstrătoare a unei tradiții milenare, rămăsese neatinsă în vechea ei strălucire. Romanii puseseră primele pietre la temelia acestui oraș destinat să servească drept castru, drept avanpost pentru apărarea civilizației latine împotriva barbarilor, și după mai bine de o mie de ani se sfărâmase de aceste ziduri năvala otomanilor asupra Occidentului. Aici veniseră Nibelungii, aici străluciseră deasupra lumii cei șapte aștri nemuritori ai muzicii, Gluck, Haydn și Mozart, Beethoven, Schubert, Brahms și Johann Strauss, aici fusese punctul de confluență al tuturor curentelor culturii europene; la curte, în ființa nobilimii, a poporului, se aliase organic elementul german cu cel slav, ungar, spaniol, italian, francez, flamand, și ceea ce a îmbinat armonios toate aceste contraste într-o unitate nouă și originală, în unitatea culturii austriece și vieneze, a fost tocmai geniul acestui oraș al muzicii. Receptiv și înzestrat cu o deosebită capacitate de asimilare, acest oraș a atras spre sine forțele cele mai discordante, pe care le-a îmblânzit și umanizat; era o plăcere să trăiești aici, în acest climat al bunei conviețuiri spirituale, și fiecare locuitor al acestui oraș devenea, pe neobservate, un cetățean al lumii.

Această artă a adaptării, a tranzițiilor delicate și muzicale era deja vizibilă în aspectul exterior al orașului. Orașul se tot mărise de-a lungul secolelor, dezvoltându-se organic din nucleul inițial, și ajunsese destul de dens populat, cu cele două milioane ale sale, ca să poarte tot luxul și bogăția unei metropole, dar fără să fie atât de disproporționat încât să se rupă de natură, așa cum e cazul Londrei sau New Yorkului. Ultimele case i se oglindeau în apele maiestuoase ale Dunării sau priveau departe în largul șesului, sau se pierdeau printre grădini și ogoare, sau se cățărau pe colinele domoale până spre poalele împădurite ale Alpilor. Nici nu-ți dădeai seama unde se sfârșea Viena și începea natura, una se contopea cu cealaltă firesc și spontan. În

LIBRIS | We know books

interior simțeai de fiecare dată cum crește orașul, aidoma unui copac care adaugă inel după inel; iar nucleul vital și prețios nu mai era înconjurat de vechile ziduri de cetate, ci de Ring, cu casele lui solemne. În interior vechile palate ale curții și ale nobilimii își spuneau povestea lor de piatră; aici la Lichnowsky cântase Beethoven, acolo la Esterházy fusese Haydn în vizită, când la vechea universitate răsunase pentru prima dată *Creațiunea* lui, Hofburgul văzuse generații de împărați, Schönbrunnul îl văzuse pe Napoleon, în domul Sf. Ștefan prinții reuniți ai creștinătății aduseseră în genunchi rugăciune de mulțumire pentru izbăvirea Europei de turci, universitatea adăpostise între zidurile ei nenumărați savanți. În timpul acesta se ridica mândră și somptuoasă noua arhitectură, cu bulevarde strălucitoare și magazine luxoase. Dar aici vechiul nu se disputa cu noul mai mult decât piatra cioplită cu natura virgină. Era minunat să trăiești aici, în acest oraș care primea cu ospitalitate tot ce era străin și se dăruia pe sine cu plăcere; în ambianța lui senină, inspiratoare de mari elanuri, ca aceea a Parisului, viața putea fi gustată într-un chip mai firesc. Viena era, se știe, un oraș îndrăgostit de viață, căci ce înseamnă cultura altceva decât arta de a extrage din materia grosieră a vieții ce are ea mai fin, mai delicat și mai subtil? Cu un gust rafinat în chestiuni culinare, foarte amator de un vin bun, de o bere proaspătă, de prăjituri și torturi delicioase, vienezul era pretențios și în privința unor lucruri mai subtile. A face muzică, a dansa, a juca teatru, a conversa, a avea o conduită amabilă și de bun-gust aveau aici valoarea unei arte deosebite. Ponderea cea mai mare în viața individului și în viața publică nu o aveau nici problemele militare, nici cele politice, nici cele comerciale; dimineața, când citea ziarul, vienezul de rând își arunca prima privire nu asupra dezbaterilor din parlament sau evenimentelor de pe arena internațională, ci asupra repertoriului

teatrului, care avea în viața publică o importanță greu de înțeles pentru alte orașe. Căci teatrul imperial, Burgtheaterul, era pentru vienezi, pentru austrieci, mai mult decât o simplă scenă pe care evoluau actorii, era microcosmosul care oglindea macrocosmosul, imaginea multicoloră în care societatea se contempla pe ea însăși, unicul *cortegiano* adevărat al bunului-gust. Pentru spectator artistul de la teatrul Curții era un model în privința modului de-a se îmbrăca, de-a păși într-un salon, de-a conversa, de-a alege cuvintele corespunzătoare poziției unui om de bun-gust sau de-a le evita pe cele care nu corespundeau acestei cerințe; scena nu era pur și simplu un loc de amuzament, ci ghidul vorbit și interpretat al bunelor maniere, al exprimării corecte, și un nimb de respectabilitate aureola până și lucrurile care aveau o cât de vagă legătură cu teatrul imperial. Președintele guvernului, magnatul cel mai bogat puteau să se plimbe pe străzile Vienei fără ca cineva să se întoarcă după ei; dar un actor de la curtea imperială, o cântăreață de operă erau recunoscute de orice vânzătoare, de orice birjar; noi, copiii, ne făleam ori de câte ori aveam ocazia să povestim cum am trecut pe lângă unul sau altul din ei (pozele și autografele lor le colecționa fiecare din noi), iar acest cult aproape religios mergea așa de departe, încât se extindea chiar și asupra celor din jurul persoanei în chestiune. Frizerul lui Sonnenthal, birjarul lui Josef Kainz erau persoane respectabile, pe care lumea le invidia în secret; tinerii domnișori erau mândri să-și comande haine la același croitor. Orice jubileu, orice înmormântare a unui mare actor lua proporții care eclipsau toate evenimentele politice. A-ți vedea o piesă pusă în scenă la Burgtheater era visul suprem al oricărui scriitor vienez, pentru că aceasta echivala cu un fel de înnobilare pe viață și-ți aducea o serie de avantaje și onoruri, ca bilete gratuite pentru tot restul vieții, invitații la toate ceremoniile oficiale; ajungeai să fii

LIBRIS | We know books

invitat chiar și la unul din palatele imperiale. Mi-amintesc și-acum de modul solemn în care un asemenea tratament mi s-a aplicat chiar mie. Dimineața mă poftise la el în birou directorul Burgtheaterului pentru ca – după felicitările de rigoare – să-mi comunice că mi s-a acceptat drama; când m-am întors seara acasă, i-am găsit cartea de vizită în locuința mea. El îmi făcuse mie, un tânăr de douăzeci și șase de ani, o vizită formală de răspuns. Ca autor jucat pe scena imperială devenisem din oficiu un „gentleman" cu care un director al imperialei instituții trebuia să stea de vorbă de la egal la egal. Și ceea ce se întâmpla la teatru atingea indirect pe fiecare în parte, chiar și pe cel care nu avea nimic de-a face cu acesta. Mi-aduc aminte, de pildă, pe la începutul tinereții mele, cum într-o zi a dat buzna în cameră bucătăreasa noastră plângând pentru că tocmai auzise că Charlotte Wolter – celebra actriță a Burgtheaterului – a murit. Caraghioslâcul acestor nestăpânite hohote de plâns consta tocmai în aceea că această bătrână bucătăreasă, semianalfabetă, nu fusese în viața ei în simandicosul Burgtheater și n-o văzuse niciodată pe Wolter nici pe scenă și nici pe stradă; dar o mare actriță ținea, la Viena, atât de mult de patrimoniul comun al întregului oraș, încât și cel din urmă ignorant îi resimțea moartea ca pe o catastrofă. Orice pierdere, dispariția unui cântăreț sau artist îndrăgit, se transforma automat în doliu național. Când s-a demolat „vechiul" Burgtheater în care răsunase pentru prima dată *Nunta lui Figaro* de Mozart, întreaga societate vieneză s-a adunat acolo, copleșită și emoționată ca la o înmormântare; de-abia a căzut cortina, că au și dat năvală cu toții pe scenă, dornici să-și ia acasă, ca pe o relicvă, măcar o așchie din podeaua pe care călcaseră artiștii dragi lor, și după zeci de ani încă se mai vedeau în casele multor cetățeni aceste biete bucățele de lemn păstrate în casete prețioase, precum fragmentele din Sfânta Cruce în biserici. Noi înșine n-am

reacționat mult mai rezonabil când s-a demolat așa-zisa sală Bösendorf. În realitate, această mică sală de concert, rezervată în exclusivitate pentru muzica de cameră, era o construcție cu totul nesemnificativă și neartistică, fostă școală de călărie a prințului Liechtenstein. Fusese adaptată fără nici o pretenție noilor scopuri muzicale, numai printr-o lambrisare cu lemn a pereților. Dar avea rezonanța unei vechi viori și pentru iubitorii muzicii era loc sfânt, pentru că aici concertaseră Chopin și Brahms, Liszt și Rubinstein, pentru că multe dintre celebrele cvartete aici răsunaseră pentru prima dată. Și acum clădirea urma să primească o altă destinație, lucru de neînțeles pentru noi, cei care trăiserăm aici clipe de neuitat. Când s-au stins ultimele acorduri ale lui Beethoven, interpretate de cvartetul Rosé mai strălucit ca oricând, nimeni nu și-a părăsit locul. Am început să strigăm și să aplaudăm, câteva femei plângeau de emoție, nimeni nu voia să se împace cu ideea că era vorba de o despărțire pentru totdeauna. Au stins luminile ca să ne facă să părăsim sala. Nici unul din cei patru sau cinci sute de fanatici nu s-a mișcat de la locul lui. Am rămas acolo o jumătate de oră, o oră chiar, ca și când prin prezența noastră am fi putut forța pe cineva să cruțe acel vechi loc sfânt. Și cât ne-am luptat noi ca studenți cu petiții, cu demonstrații, cu articole în presă ca să nu se demoleze casa în care a murit Beethoven! Fiecare dintre aceste case istorice din Viena era ca o părticică de suflet ce ni se smulgea din trup.

Acest fanatism pentru artă și în special pentru arta teatrală cuprindea la Viena toate straturile societății. La drept vorbind, Viena era, prin tradiția ei seculară, un oraș precis stratificat și în același timp – cum am scris odată – minunat orchestrat. Pupitrul de comandă aparținea tot casei imperiale. Palatul imperial era centrul, nu numai în sens spațial, ci și cultural, al monarhiei multinaționale. Casele marii nobilimi austriece, poloneze, cehe, ungare formau în